

Sygnatura akt VIII Ga 407/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie, VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Woźniak

po rozpoznaniu w dniu 12 lutego 2015 r. w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko Biuro (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 26 września 2014r. sygnatura akt X GC 402/13.

I. oddała apelację,

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 300 zł (trzystu złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

VIII Ga 407/14

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wstępnie zaznaczyć należy, że sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym, zaś Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego, zatem zgodnie z art. 505¹³ § 2 k.p.c. uzasadnienie niniejszego orzeczenia powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Strona apelująca- powódka zarzuciła Sądowi Rejonowemu naruszenie normy art. 232 § 1 k.p.c poprzez przyjęcie, że powód nie udowodnił, iż pozwany zobowiązany jest do zapłaty kwoty wskazanej na fakturze VAT z dnia 16 stycznia 2013 roku za udział w spotkaniu zorganizowanym przez Wojewódzki Zarząd Melioracji i (...) w Ł., które odbyło się w dniu 10 stycznia 2013 roku, podczas gdy powód wykazał zasadność dochodzonego roszczenia i przedstawił na poparcie swoich twierdzeń niezbite dowody. Skarżący zarzucił także Sądowi Rejonowemu obrazę przepisów prawa materialnego to jest normy art. 20 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 roku prawo budowlane w związku z art. 735 § 1 i 2 k.c poprzez błędne przyjęcie, że za realizację zlecenia pozwanego mieszczącego się w ramach obowiązków projektanta określonych a art. 20 ust. 1 pkt 3 prawa budowlanego nie przysługuje powodowi wynagrodzenie w kwocie określonej w pozwie wynikającej ze środowiskowych zasad wyceny prac projektowych.

Apelacja powódki okazała się niezasadna. Sąd Rejonowy nie dopuścił się w żadnej mierze naruszenia przepisu art. 232 k.p.c. Materiał procesowy (fakty i dowody) zebrany w postępowaniu cywilnym stanowi podstawę merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy (art. 328 § 2). Istotne znaczenie ma zatem kwestia, na kim spoczywa obowiązek gromadzenia materiału procesowego. Obowiązek ten w procesie cywilnym został nałożony na strony (zasada kontradiktoryjności).

Powyższa zasada charakteryzuje się tym, że gromadzenie materiału procesowego należy do stron procesu. Stanowi to ciężar procesowy, realizowany przez stronę w jej własnym interesie. Jeżeli strona pozostanie bierna, to musi się liczyć w ujemnymi konsekwencjami, np. oddaleniem powództwa. Jest to zatem obowiązek strony, ale wobec samej siebie. W obowiązującym stanie prawnym ustawodawca obowiązek (ciężar) gromadzenia materiału procesowego nałożył na strony, przyjmując tym samym kontradiktoryjny model procesu, choć pozostawił sądowi istotne uprawnienia, przede wszystkim prawo do inicjatywy dowodowej (zob. wyroki SN: z dnia 5 lutego 1997 r., I CKU 81/96, Lex nr 50574; z dnia 22 października 1997 r., I CKU 140/97, Lex nr 497652; z dnia 10 grudnia 1997 r., II UKN 394/97, OSNP 1998, nr 20, poz. 614; z dnia 16 grudnia 1997 r., II UKN 406/97, OSNP 1998, nr 21, poz. 643; z dnia 25 marca 1998 r., II UKN 574/97, OSNP 1999, nr 6, poz. 214; postanowienie SA w Katowicach z dnia 2 października 1998 r., I ACz 977/98, OSA 1999, z. 7-8, poz. 36; wyroki SN: z dnia 15 grudnia 1998 r., I CKN 944/97, Prok. i Pr. - wkładka 1999, nr 11-12, poz. 38; z dnia 7 lipca 1999 r., II CKN 417/98, Lex nr 38446; z dnia 11 lutego 2005 r., III CK 318/04, Lex nr 319577; z dnia 24 czerwca 2005 r., V CK 806/04, Lex nr 152459; z dnia 26 października 2006 r., I CSK 166/06, Lex nr 209297; wyrok SA w Poznaniu z dnia 20 września 2006 r., I ACa 394/06, Lex nr 298577; wyroki SN: z dnia 26 kwietnia 2007 r., II CSK 22/07, Lex nr 319569; z dnia 8 stycznia 2008 r., I UK 193/07, OSNP 2009, nr 3-4, poz. 52; z dnia 7 maja 2008 r., II PK 307/07, Lex nr 490351; wyrok SA w Katowicach z dnia 27 maja 2008 r., V ACa 175/08, Lex nr 465069).

Takie rozwiązanie, co do zasady prawidłowe, pozostawia jednak otwartą kwestię zakresu aktywności sądu (działania z urzędu) w gromadzeniu materiału procesowego. Zbyt duża aktywność ogranicza działanie stron, mała natomiast może prowadzić w niektórych sytuacjach do nieprawidłowych rozstrzygnięć, przede wszystkim sprzecznych z prawdą. W realiach niniejszej sprawy inicjatywa dowodowa powoda ograniczyła się jedynie do przedstawienia wybiórczo stanu faktycznego, oraz przedstawienia dowodów z dokumentów. Sąd Rejonowy analizując materiał dowodowy przedstawiony przez strony trafnie wskazał, odwołując się do zeznań świadka M. M., iż nie sposób było przyjąć, że powódka biorąc udział w spotkaniu działała w ramach nadzoru autorskiego. Świadek jednoznacznie wskazała, że spotkanie w dniu 10 stycznia 2013 roku zorganizowane przez Wojewódzki Zarząd Melioracji i (...) w Ł. odbyło się w trakcie trwania prac projektowych, a nie realizacji robót budowlanych (czego wszak powódka nie kwestionowała) zaś celem spotkania było wyjaśnianie wątpliwości dotyczących projektu i zawartych w nim rozwiązań. Powyższe co trafnie zauważył sąd Rejonowy zgodnie z art. 20 ust. 1 pkt 3 ustawy prawo budowlane stanowi podstawowy obowiązek projektanta, nie wchodzący w zakres nadzoru autorskiego.

Niezasadny okazał się także zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy normy prawa materialnego to jest art. 20 ust. 1 pkt 3 prawa budowlanego.

Prawidłowo Sąd I instancji scharakteryzował obowiązki projektanta w procesie budowlanym posiłkując się normą art. 20 ustawy z dnia 7 lipca 1994 roku prawo budowlane (Dz.U.2013.1409 j.t. ze zm.), do których zalicza się m.in. opracowanie projektu budowlanego, zapewnienie, w razie potrzeby, udziału w opracowaniu projektu osób posiadających uprawnienia budowlane do projektowania w odpowiedniej specjalności oraz wzajemne skoordynowanie techniczne wykonanych przez te osoby opracowań projektowych, wyjaśnianie wątpliwości dotyczących projektu i zawartych w nim rozwiązań. Zgodnie z art. 20 ust. 1 pkt 4 w/w ustawy obowiązkiem projektanta jest także sprawowanie nadzoru autorskiego na żądanie inwestora lub właściwego organu w zakresie: a) stwierdzania w toku wykonywania robót budowlanych zgodności realizacji z projektem, b) uzgadniania możliwości wprowadzenia rozwiązań zamiennych w stosunku do przewidzianych w projekcie, zgłoszonych przez kierownika budowy lub inspektora nadzoru inwestorskiego. Ustawodawca wprost zatem określa, na czym ma polegać sprawowanie przez projektanta nadzoru autorskiego. Projektant w ramach nadzoru ma przede wszystkim za zadanie zadbać o to, aby roboty budowlane były realizowane zgodnie z projektem. To on stwierdza zgodność realizacji robót budowlanych będących w toku. Nadzór autorski nie obejmuje zatem sporządzania dokumentacji, instruowania wykonawcy w sprawach technologii prowadzenia robót, sposobu ich zabezpieczenia itp., a o nadzorze autorskim mówić można jedynie w sytuacji, w której roboty budowlane zostały rozpoczęte. Podkreślić przy tym należy, że dokonywanie przez projektanta opinii, uzgodnień i sprawdzeń rozwiązań projektowych stanowi czynność wewnętrzną, podejmowaną w postępowaniu o zatwierdzenie projektu budowlanego (zob. postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 22 grudnia 2008 r., II OSK (...)).

Jak wynika z zeznań świadka M. M. do spotkania doszło w trakcie trwania prac projektowych, gdy firma (...) wykonująca na zlecenie firmy pozwanej opracowanie hydrologiczne, gdyż zaistniała potrzeba wyjaśnienia pewnych kwestii projektowych. Strona powoda nie naprowadziła innych dowodów, by do spotkania doszło nie z powodu konieczności wyjaśniania wątpliwości ujawnionych podczas prac projektowych. Trafnie zatem Sąd Rejonowy doszedł do wniosku, że w świetle przedstawionych dowodów spotkanie dotyczyła wykonywania przez projektanta uzgodnień rozwiązań projektowych i brak jest podstaw aby owe czynności traktować jak nadzór autorski, za który powódka domaga się wynagrodzenia.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 385 k.p.c. oddalono apelację powódki jako bezzasadną.

Powódka przegrała w całości postępowanie odwoławcze, jest zatem zobowiązana zwrócić pozwanej stosownie do ogólnych reguł odpowiedzialności za wynik sprawy (art. 98 k.p.c.) poniesione przez niego koszty postępowania odwoławczego. Na koszty te składa się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego reprezentującego powoda, ustalone w oparciu o § 6 pkt 3 w zw. z § 13 ust 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokatów oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 roku, Nr 163, poz. 1348 ze zm).